

Debbie Macomber

Rose Harbor in bloei

1

Rose Harbor stond in bloei. Overal in de tuin groeiden paarse rodo-dendrons en rode azalea's. Ik stond op de veranda en keek uit over het perceel voor mijn bed & breakfast, leunend tegen de dikke witte paal. ROSE HARBOR INN stond er in prachtige letters op het houten bord dat vooraan in de tuin stond, met daaronder mijn naam, JO MARIE ROSE.

Ik was nooit van plan geweest een eigen bed & breakfast te beginnen. Maar ik had ook niet verwacht dat ik voor mijn veertigste al weduwe zou zijn. Als ik iets had geleerd van het leven, dan was het wel dat het vaak onverwachte wendingen neemt en afwijkt van het pad dat eerst juist had geleden. Mijn vrienden hadden me afgeraden de b&b te kopen. Ze vonden het een te drastische verandering, want het betekende meer dan alleen verhuizen en mijn baan opzeggen. Het betekende een heel nieuw leven. Velen vonden dat ik minstens een jaar moest wachten na Pauls overlijden. Maar mijn vrienden hadden het mis. Ik had rust gevonden in de b&b, en tot mijn verbazing ook een zekere voldoening.

Voordat ik de bed & breakfast kocht, woonde ik in een appartement in hartje Seattle. Vanwege mijn baan en andere verantwoordelijkheden had ik nooit huisdieren, nou ja, behalve in mijn jeugd dan. Maar kort nadat ik naar Cedar Cove was verhuisd, kreeg ik Rover. In slechts een paar maanden tijd was ik erg op hem gesteld geraakt. Hij was inmiddels mijn schaduw en volgde me overal.

Rover was een asielhond die ik te danken had aan Grace Harding, de bibliothecaresse van Cedar Cove. Grace werkte als vrijwilligster bij het plaatselijke asiel en ze had me aangeraden een hond te adopteren. Ik had gedacht dat ik een Duitse herder wilde, maar in plaats daarvan was ik met een kortharig vuilnisbakje thuisgekomen. Het asiel had hem Rover genoemd omdat wel duidelijk was dat hij lange tijd in zijn eentje had rondgezworven.

Mijn mijmeringen werden onderbroken door gemompel vanaf de plek waar ik een rozentuin wilde laten aanleggen en uiteindelijk ook een prieeltje wilde plaatsen. Het gemompel kwam van Mark Taylor, de klusjesman die ik had aangenomen om het bord te maken dat in de voortuin stond.

Mark was een aparte figuur. Ik had hem al vele klussen gegeven, maar ik wist nog steeds niet of we nu vrienden waren of niet. Meestal gedroeg hij zich wel als een vriend, maar af en toe veranderde hij in een mopperige, onaardige, ruziezoekende, onredelijke... en zo kon ik nog wel even doorgaan.

‘Wat is er?’ riep ik.

‘Niets,’ blafte hij.

Blijkbaar was het slechtgehumeurde monster er weer.

Maanden geleden had ik Mark gevraagd een groot deel van het perceel om te spitten en er een rozentuin aan te leggen. Hij had me gezegd dat dit project geen hoge prioriteit zou krijgen. Hij leek eraan te werken wanneer hij daar zin in had, wat helaas niet vaak was. Toch had ik gedacht dat hij met een maand of twee wel klaar zou zijn, naast de andere projecten die hij voor me uitvoerde. Nu moest ik toegeven dat het ook wel een strenge winter was geweest. Maar feit bleef dat hij niet aan mijn verwachtingen had voldaan. Ik was ervan uitgegaan dat de rozenstruiken nu wel gepland zouden zijn en ik had gehoopt dat de tuin in volle bloei zou staan voor het open huis dat ik organiseerde voor de Kamer van Koophandel van Cedar Cove. Het probleem, of een van de problemen, was dat Mark zo perfectionistisch was. Alleen het opmeten

van de tuin had hem al een week gekost. Er liepen touwen en krijtstrepen van de ene kant van het pas gemaaid gazon naar de andere kant. Ja, Mark had erop gestaan eerst het gras te maaien voordat hij ging meten.

Normaal gesproken ben ik niet zo ongeduldig, maar nu was de maat vol. Mark was een goede klusjesman en ik had nog geen klus gevonden die hij niet kon uitvoeren. Hij was van alle markten thuis, en meestal was ik blij hem in de buurt te hebben. Het leek alsof ik in de loop van de tijd steeds meer klusjes vond om hem mee bezig te houden.

Ik was nieuw in het vak en was zelf niet zo handig, dus ik had iemand nodig op wie ik een beroep kon doen voor kleine reparaties. Als gevolg daarvan waren de plannen voor de rozentuin tot het laatste moment blijven liggen. Gezien het werktempo van Mark had ik me erbij neergelegd dat het niet zou lukken om de tuin voor zondagmiddag af te krijgen.

Ik keek toe terwijl hij overeind kwam en met zijn arm langs zijn voorhoofd streek. Hij sloeg zijn ogen op en leek te merken dat ik hem nog steeds stond te bekijken vanaf de veranda. ‘Ga je weer zeuren?’ vroeg hij.

‘Ik zei niets.’ Hij leek nogal humeurig, dus ik dwong mezelf op mijn tong te bijten voordat ik iets zou zeggen wat hem kwaad zou maken. Eén kritische opmerking van mij, en Mark bleef de rest van de dag weg.

‘Je hoeft ook niets te zeggen,’ bromde Mark. ‘Je frons sprak boekdelen.’

Rover tilde zijn kop op bij het horen van de verbolgen toon van Mark en keek toen naar mij alsof hij een weerwoord verwachtte. Ik kon er niets aan doen dat ik teleurgesteld was, en ik zou makkelijk een paar scherpe opmerkingen kunnen maken. Maar ik glimlachte zoetjes, vastbesloten om mijn mond te houden. Het was maar goed dat Mark per klus factureerde en niet per uur.

‘Zeg nu maar gewoon wat je dwarszit,’ drong hij aan.

‘Volgens mij had ik je gezegd dat ik de rozentuin voor het open huis

klaar wilde hebben,' zei ik, terwijl ik mijn uiterste best deed om mijn frustratie te verbergen.

'Dat had je dan wel eerder mogen zeggen,' viel hij uit.

'Dat heb ik ook gedaan.'

'Dat ben ik dan dus vergeten.'

'Nou, nou, rustig maar.' Het had geen nut om hier nu nog over te ruziën. De uitnodigingen waren al verstuurd en het open huis stond voor dit weekend gepland, klaar of niet. Er zou een wonder voor nodig zijn wilde Mark de rozentuin nog op tijd afkrijgen. Het had geen zin om me hier nu nog druk om te maken.

Eigenlijk was deze vertraging net zo goed mijn schuld. Meestal nodigde ik Mark uit voor een kop koffie voordat hij aan de slag ging. Ik had gemerkt dat hij net zo interessant als prikkelbaar was. Het verrasendst was misschien nog wel dat hij een van mijn beste vrienden was geworden in Cedar Cove, dus het was niet meer dan logisch dat ik zo veel mogelijk over hem te weten wilde komen. Het probleem was dat hij niet echt een prater was. Ik was meer over hem te weten gekomen tijdens het scrabbelen dan door onze gesprekken. Hij was slim en fanatiek, en hij had een grote woordenschat.

Zelfs nu, na vijf maanden, ontweek hij directe vragen en praatte hij nooit over persoonlijke zaken. Ik wist niet of hij ooit getrouwd was geweest en of hij familie in de buurt had wonen. Ondanks al onze gesprekken had ik het meeste wat ik over hem wist zelf geconstateerd. Hij woonde alleen. Hij belde niet graag, en hij was een zoetekauw. Hij had de neiging nogal perfectionistisch te zijn en hij nam de tijd voor zijn werk. Dat was alles wat ik te weten was gekomen over deze man die ik gemiddeld vier of vijf keer per week zag. Op het oog leek hij onze gesprekjes wel leuk te vinden, maar ik wist wel beter. Het ging hem niet om mijn gevatheid en mijn charme. Het ging hem om de koekjes die ik bij de koffie serveerde. Als ik niet zo nieuwsgierig naar hem was geweest, dan was hij waarschijnlijk meteen aan het werk gegaan. Ach, voortaan zou ik het toch te druk hebben voor onze zogeheten koffiepauze.

Zachtjes mopperend ging Mark weer verder met het afgraven van het gras, dat hij in plaggen rond het vrijgemaakte stuk grond opstapelde. Hij groef elk stuk uit alsof hij een netjes afgemeten taartpunt serveerde.

Ondanks mijn frustratie vanwege de vertraging en zijn precisie, bleef ik tegen de paal van de veranda geleund staan om hem aan het werk te zien. Het was een zonnige dag en daar moest ik van profiteren. Ramen lappen was een van mijn minst favoriete klussen, vooral de buitenkant, maar het moest gebeuren. Ik kon het maar beter nu doen.

Tegen de tijd dat ik de spons in de plastic emmer doopte, was het warme water lauw geworden. Ik keek op naar de bovenste ramen, slaakte een zucht en schoof de trap dicht naar de muur. Als Paul nog had geleefd, dan zou hij die trap op zijn geklommen, besefte ik. Ik schudde mijn hoofd om me eraan te herinneren dat ik deze bed & breakfast überhaupt niet zou hebben gehad en niet in Cedar Cove zou wonen als Paul nog had geleefd.

Soms vroeg ik me af of Paul me nog wel zou herkennen na het afgelopen jaar. Mijn dikke, donkere haar was inmiddels veel langer. Meestal droeg ik het in een lage staart. Vroeger had ik mijn haar altijd keurig in model laten knippen voor mijn werk, maar nu was het zo lang geworden dat het tot over mijn schouders reikte als ik het los liet hangen.

Mark, die maar zelden ergens een opmerking over maakte, had me duidelijk laten weten dat ik eruitzag als een tiener. Dat beschouwde ik als een compliment, hoewel ik vrij zeker wist dat het niet zo was bedoeld. Volgens mij had Mark maar weinig tijd doorgebracht in het gezelschap van vrouwen, want hij kon de botste opmerkingen maken zonder zich daarvan bewust te zijn.

Mijn kapsel was niet de enige verandering aan mijn uiterlijk. Weg waren de nette mantelpakjes, kokerrokken en getailleerde jaszes, het standaarduniform voor mijn baan bij de bank. Inmiddels droeg ik

meestal een spijkerbroek en een trui met daarover een schort. Een van de verrassende dingen die ik over mezelf te weten was gekomen door mijn nieuwe baan als eigenares van een bed & breakfast, was dat ik erg van koken en bakken hield. Ik bracht mijn ochtenden vaak al bakkend in de keuken door. Voordat ik de b&b kocht, had ik niet veel gelegenheid gehad om uitgebreid te koken. Tegenwoordig merkte ik dat ik net zo kon opgaan in een kookboek als in een *New York Times*-bestseller. Bakken leidt me af en zo kan ik mijn gasten ook nog eens trakteren op iets lekkers bij de koffie en op de heerlijke muffins en broden die ik 's ochtends met veel trots bij het ontbijt serveer. Ik was een paar pondjes aangekomen, ook door al dat bakken, maar ik deed mijn best om weer wat af te vallen. Gelukkig paste ik nog steeds in mijn favoriete spijkerbroek.

Op sommige dagen vroeg ik me af of Paul de nieuwe Jo Marie wel zou herkennen, vooral omdat ik mezelf niet meer terug kende. Ik was veranderd, wat waarschijnlijk ook niet meer dan logisch was. Mijn hele wereld was op zijn kop gezet.

Toen ik de spons in het schuimende water had gedompeld, stapte ik de eerste drie treden van de trap op, klaar om het opgehoopte vuil en stof weg te wassen. Ik trok mijn neus op bij het ruiken van de doordringende geur van azijn, een tip van mijn moeder. Helaas was ik vergeten de verhoudingen op te schrijven. Aangezien het een grote emmer was, had ik een halve fles in het hete water gegooid. Op dat moment rook mijn emmer meer naar een ton met augurken.

‘Waar ben je mee bezig?’ riep Mark vanaf de andere kant van de tuin.

‘Wat denk je zelf?’ vroeg ik. Ik was niet van plan me op stang te laten jagen door zijn slechte humeur. Vriendschap met Mark vereiste een flinke dosis geduld.

Hij stak zijn hooivork in het gras en marcheerde naar me toe als een soldaat die ten strijde trekt. Zijn gezicht werd ontsierd door een duistere frons. ‘Kom naar beneden.’

Ik bleef verstijfd op de derde trede staan. ‘Pardon?’ Dit moest wel een grap zijn.

‘Je hebt me wel gehoord.’

Vol ongeloof starde ik hem aan. Ik was echt niet van plan me door Mark te laten vertellen wat ik wel en niet mocht doen op mijn eigen terrein.

‘Trappen zijn gevaarlijk,’ zei hij, met zijn vuisten in zijn zij.

Ik negeerde hem, stapte nog een trede hoger en begon het raam te lappen.

‘Wist je dat zestig procent van alle ongelukken in en om het huis te maken heeft met een val van de trap?’

‘Dat wist ik niet, maar ik weet wel dat zestig procent van alle statistieken ter plekke wordt verzonnen.’ Ik dacht dat hij mijn antwoord wel grappig zou vinden. Dat was niet zo. Hij leek zelfs nog wat dieper te fronsen.

‘Je moet niet op die trap blijven staan. Jo Marie, wees nu alsjeblieft verstandig.’

‘Ik?’ Als er iemand onredelijk deed, dan was het Mark wel.

‘Het is gevaarlijk.’

‘Moet ik soms een veiligheidsnet ophangen?’ Hij deed net alsof ik in de dakgoot van een gebouw van zestig verdiepingen stond in plaats van op een huishoudtrapje.

Mark gaf geen antwoord op mijn vraag. Hij perste zijn lippen op elkaar. ‘Ik wil hier niet over in discussie gaan.’

‘Mooi, laten we dat dan ook niet doen. Ik ga de ramen lappen, dus jij kunt weer verdergaan met het aanleggen van mijn rozentuin.’

‘Nee,’ hield hij vol.

‘Nee?’

‘Ik blijf hier staan tot je ophoudt met deze onzin en naar beneden komt.’

Ik slaakte een diepe zucht. Mark behandelde me als een klein kind in plaats van als een vrouw die prima voor zichzelf kon zorgen. ‘Ik

mag zeker blij zijn dat je zo bezorgd bent?’

‘Doe niet zo belachelijk,’ zei hij. ‘Het kan me niet schelen of je je dwaze nek breekt of niet, maar ik wil gewoon niet staan toekijken terwijl dat gebeurt.’

‘Wat aardig van je,’ mompelde ik, niet in staat het sarcasme uit mijn stem te weren. Ik ergerde me niet alleen aan zijn opmerking, maar aan zijn hele houding, dus ik negeerde hem en ging verder met ramen lappen. Toen ik vond dat de bovenste twee ramen schoon genoeg waren, stapte ik voorzichtig de treden af, gewoon om te bewijzen dat ik best kon uitkijken. Mark hield de trap vast om hem tegen te houden.

‘Ben je er nog steeds?’ vroeg ik. Alsof ik dat niet wist.

Weer negeerde hij mijn vraag.

‘Ik betaal je niet om toe te kijken terwijl ik sta te werken,’ bracht ik hem in herinnering.

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Oké, dan neem ik ontslag.’

Ik geloofde hem niet. ‘Nee, dat doe je niet.’

Binnen een paar seconden was hij van de veranda gelopen en beende hij met geïrriteerde passen door de tuin.

Ik sprong van de laatste twee treden en ging hem achterna. Meestal bleef ik wel kalm, maar Mark wist precies hoe hij me kwaad kon krijgen. Ik ben veel te onafhankelijk om me door iemand de les te laten lezen, en zeker niet door een man.

‘Je kunt geen ontslag nemen,’ zei ik tegen hem. ‘En je kunt al helemaal niet weggaan terwijl mijn tuin nog zo overhoopligt.’

Mark deed alsof hij me niet hoorde. In plaats daarvan pakte hij zijn hooivork en het andere gereedschap dat hij in het gras had laten liggen.

‘We hebben een contract,’ zei ik.

‘Klaag me maar aan.’

‘Oké, dat zal ik doen. Ik laat mijn advocaat morgenochtend meteen contact met je opnemen.’ Ik had geen advocaat, maar ik hoopte dat de dreiging ervan afschrikwekkend genoeg was om Mark te laten beseffen

hoe dwaas hij deed. Ik had beter moeten weten. Mark vertrok geen spier.

Rover volgde me over het gazon en week niet van mijn zijde. Mark was echt niet te geloven. Na al die maanden was hij bereid ontslag te nemen vanwege iets volkomen stompzinnigs. Dat sloeg nergens op.

Hij stond op het punt te vertrekken, met zijn hooivork en schop in de ene hand en zijn gereedschapskist in de andere. Toen leek hij van gedachten te veranderen en draaide zich abrupt om.

Ik deed een stap naar voren, blij dat hij tot bezinning was gekomen. ‘Geef mijn mobiele nummer maar door aan je advocaat.’

‘Ja, hoor. Meestal vergeet je dat ding mee te nemen, en als je hem wel bij je hebt, is de batterij bijna leeg.’

‘Wat jij wilt. Geef hem dan maar mijn zakelijke nummer, aangezien je er zo op gebrand bent me aan te klagen.’

‘Dat zal ik doen.’ Met rechte rug keek ik Mark na terwijl hij van het terrein beende. Toen keek ik omlaag naar Rover, die zijn hoofd schuin hield alsof hij niet begreep wat er zojuist was gebeurd en waarom. Hij was niet de enige.

‘Hij is al die stress niet waard,’ adviseerde ik mijn hond, waarna ik bukte om hem over zijn kop te aaien, uit angst dat Rover misschien achter Mark aan wilde rennen. ‘Alles duurt toch altijd tien keer langer dan hij had verwacht.’ Ik verhief mijn stem in de hoop dat Mark me zou horen en voegde eraan toe: ‘Opgeruimd staat netjes.’

Ik kwam weer overeind en bleef in mijn tuin staan tot Mark helemaal uit het zicht was verdwenen. Pas toen stond ik mezelf toe mijn schouders verslagen te laten hangen.

Dit was belachelijk. Nog geen uur geleden hadden we koffie en thee zitten drinken op de veranda, en nu dreigde ik Mark aan te klagen. En dat vond ik nog terecht ook.

Ik ging weer verder met ramen lappen, maar ik was zo geïrriteerd dat ik het glas boende en schrobde tot ik haast verblind werd door de glans. Ik was in recordtijd klaar, en de spieren in mijn bovenarmen de-

den pijn van het krachtige boenen. Heel even kwam ik in de verleiding om Mark te bellen en hem te laten weten dat ik deze gevaarlijke onderneming had overleefd, maar daar zag ik toch maar van af. Hij zou me zijn excuses moeten aanbieden omdat hij zo brutaal was geweest en me als een klein kind had behandeld.

Ik was echt niet van plan om hem mijn excuses aan te bieden. Maar ik kende hem goed genoeg om te weten hoe koppig hij kon zijn. Als hij zei dat hij niet terug zou komen, dan kon ik dat maar beter geloven.

Tot diep in de avond bleef ik boos. Ik wilde het niet toegeven, maar ik wist dat ik Mark zou gaan missen. Ik was er min of meer aan gewend geraakt dat hij af en toe langskwam, al was het alleen maar voor een kop koffie. Hij leverde nuttig commentaar op de koekjes en andere dingen die ik bakte. We voelden ons bij elkaar op ons gemak. Hij was een vriend, meer niet, en ik waardeerde het dat we gewoon vrienden konden zijn.

In een poging mezelf af te leiden gooide ik het vuile sop uit de emmer in de gootsteen, spoelde de spons uit en legde die te drogen. Daarna ging ik naar mijn kantoortje.

Er kwamen dit weekend gasten, wat zowel goed nieuws als slecht nieuws was. De eerste naam die ik op de lijst zag staan, was die van de mysterieuze Mary Smith. Ze had gereserveerd kort nadat ik de bed & breakfast had overgenomen, en haar telefoontje was in mijn hoofd blijven hangen. Mary had onzeker geklonken, aarzelend, alsof ze niet wist of ze er wel juist aan deed om deze kamer te boeken.

Er had ook een groep gereserveerd. Het aanvankelijke telefoontje kwam van Kent Shivers, die totaal niet blij leek te zijn met alle heisa die zijn familie voor hem had gepland. Kent en zijn vrouw Julie zouden binnenkort hun trouwgeloften vernieuwen ter ere van hun vijftigjarig huwelijk. De andere reserveringen waren later binnengekomen, allemaal van familieleden. Zeven van mijn acht kamers waren die zaterdag gereserveerd.

Maar slechts een van de gasten zou tot zondagnacht blijven, en dat was Mary Smith. Ik dacht weer terug aan haar aarzelings en vroeg me af of ze soms op het laatste moment zou afzeggen, maar ik had nog niets van haar gehoord. Haar kamer was klaargemaakt.

Ik had niet veel trek in avondeten, dus ik at alleen wat chips met salsaus, wat ik normaal gesproken nooit doe. Omdat ik rusteloos en van streek was, besloot ik pindakaaskoekjes te bakken, waar ik dol op was. Pas toen ze op de keukentafel lagen af te koelen herinnerde ik me dat het ook Marks favoriete koekje was.

Rover nestelde zich behaaglijk op het kleedje voor de koelkast, een van zijn lievelingsplekjes. Hij leek tevreden, maar ik was rusteloos en ijsbeerde door de keuken, en even later liep ik van kamer naar kamer. Eenmaal in mijn eigen kamer probeerde ik wat te breien, maar ik maakte de ene na de andere fout en legde het breiwerk uiteindelijk maar weer terug in de mand. De televisie kon me ook niet boeien. En het boek dat ik de avond ervoor nog fascinerend had gevonden, vond ik nu saai.

Ik kon het maar beter toegeven. Dit zenuwachtige gedoe kwam door mijn ruzie met Mark. Achteraf gezien had ik de situatie liever anders aangepakt. Maar wat had ik dan moeten doen? Mark leek vastbesloten om ruzie met me te zoeken. Hij was degene die een klap van de molen had gekregen. O, fijn, nu dacht ik al in clichés. Maar het was wel waar. Ons meningsverschil was veroorzaakt doordat hij zo autoritair deed en volkomen onredelijk was.

Wie ging er nu over de rooie vanwege zoiets belachelijks als het lappen van de ramen, alleen maar omdat ik daarbij op een trap stond? Hij had zich onbeschoft, autoritair en totaal irrationeel gedragen. Dat pikte ik niet. Niet van hem, of van wie dan ook.

Toch vond ik het jammer dat het zover was gekomen.

Rover tilde zijn kop op vanaf zijn plekje voor de open haard en liet zijn kin toen op zijn poten rusten.

‘Stel je eens voor hoeveel kosten ik zal besparen op bloem en suiker,’

zei ik in een flauwe poging een grapje te maken.

Ik kon er zelf niet eens om lachen.

Oké, ik moest het toegeven. Ik zou Mark missen.